

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 57. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364984689488/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Folk

I **ND**: på hotel Dania sidder et lille selskab og nyder livet, det vil sige: spiritussen. Der er Laursens to sønner, Vilhelm og så Johannes, som er hjemme i en ferie; endvidere bogholder Lind, og ved siden af ham ses købmand Mikkelsens studiehoved.

Johannes er på et apotek, med en ussel eksamen. Han kneb sig akkurat igennem i sin tid og fik endda foræret et plus af nåde og barmhjærtighed. Siden praler han altid af, hvordan han drev: Jeg bestilte sgu ingenting, det ved jeg nok, men hvad fanden, en eksamen er jo en eksamen, og jeg kan jo sagtens få mig et apotek engang. — Sandt er det, at han drev; at han manglede ævner, er også sandt, men det siger han ikke, skønt han godt ved det, for man vil jo altid hellere gælde for en løjser end for en dumrian. Derfor — til dels — dækkede han over sin avnetøshed ved at svire og skabe således en grund til næsten-dumpling, som toges for gyldig, især af hans moer. Laursen erklærede kort og godt: Vil du ikke blive til noget, min dreng, så kan du la være. Nu får du en plads, og så klarer du dig selv. Du får vasket hjemme, din moer holder dig med undertøj, men ikke en øre ser du fra mig. — En sådan erklæring agter en bestemt faer selvfølgelig at holde, men der indtræder dog en modifikation, når han får sendende regninger på tøj, i alt to hundrede kroner, fra den by, hvor sønnen

er, og hvor færens navn er kendt. Selv en bestemt fæer betaler den slags regninger, alene for sit eget navus skyld. Ligesådan er beslutningen vanskelig at overholde, når der en dag kommer følgende telegram: Send straks pr. telegram 300 kroner, ellers sker der en ulykke. Johannes. — Der er ikke tid til at rejse ned og undersøge sagerne; en bestemt fæer sender de tre hundrede, og med samme post et brev fuldt af spørgsmål og skældsord, hvori der kun er to ikke fjendtlige udtryk, nemlig: Kære Johannes, som indeholder en lovn, og: din gamle fæer, som er en sørgelig sandhed. Men nægtes må det ikke, at den slags påfund ikke låler gentagelse.

I øjeblikket leder Johannes samtalen inde på »Dania«. Som apoteker har han visse særkunderskaber, der interesserer ham dybt. Han ved, hvem der i hans by forlanger visse lægemidler og visse instrumenter, og på den måde kender han borgerskabets skjulte fejl, hvilket gør ham interessant, skønt han ikke nævner navne. Dog, hans viden indskrænker sig ikke til så lille en sfære; fra sin soldatertid og ad anden vej er han kendt med de højeste militære svagheder; heller ikke adelens og andre højtstående personligheds sekrete sygdomme er ham ubekendte, og her kan navnene tages med.

Der er lavs opmærksomhed rundt om bordet, værten gir en billig omgang og sætter sig ned for at høre med.

Johannes har et let anstrøg af svagelighed, hvilket gør sit til, at han ser mere kultiveret ud end broeren. Dette overstandpunkt viser sig også på en anden måde. Medens Johannes nemlig fremlegger sine oplysninger om menneskelig malproperhed med videnskabelig kulde, griner Vilhelm på de mere fedtede steder og gør de tilsvarende gebærder. Men selv om Johannes går noget vidt i sine skildringer — meget henter han også fra tyske bøger — så er han altid videnskabsmanden, mens den anden Laursens henrykkelse er ganske uvidenskabelig.